

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director : **DEM. I. DOBRESCU**
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE :

TR. ALEXANDRESCU Avocat, Direct. Contenc. B-ct G-le a Țării Românești	ALEX. CERBAN Profesor la Facultatea de Drept, București	IOSEF G. COHEN Avocat	GR. CONDURATU Fost Consilier la C. de Apel București, Avocat	RENÉ DEMOGUE Profesor la Facultatea de Drept din Paris
V. DONGOROV Dr. în Drept din Buc. Avocat	ALFRED JUVARA Profesor Universitar, Avocat	Dr. ȘTEFAN LADAY Fost Magistrat jurisconsult în Cluj	D. NEGULESCU Profesor la Facultatea de Drept, București	I. GR. PERIETEANU Avocat
C. STOENOVICI Dr. în Drept din Paris Avocat	GR. TRANCU-IAȘI Fost Ministru al Muncii Avocat	P. VASILESCU Dr. în Drept din Paris Avocat	AL. VELESCU Dr. în Drept din Buc. Avocat	ALBERT WAHL Profesor la Facultatea de Drept din Paris

Secretar de redacție: **E. C. DECUSARĂ**, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

Membrii corespondenți pentru Paris : **EDOUARD LÉVY** și **SILVIU KRAINIC**, D-ri în Drept, Avocați, Paris

Membrii corespondenți pentru Polonia : **EMI L. ST. RAPPAPORT**, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia

ABONAMENTUL

Un an. p. B-cl. Case com., Autorit.	1400lei
" Avocați	1000 "
" Magistrați	800 "
6 luni prețul de sus pe jumătate	

APARE ODATĂ PE SĂPTAMANA

în lunile Iulie și August
Apare odată la două săptămâni
Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația

București, Strada Artei Nr. 5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON 12/29

A apărut **LEGEA DE EXPROPRIERE PENTRU CAUZA DE UTILITATE PUBLICA**, având anexe legile din Franța, Vechiul Regat, Transilvania, Bucovina, Basarabia și Formularul actelor cerute de lege, adnotată cu Doctrina și jurisprudența de D-nii avocați **Petre Al. Mănescu** și **Dem. D. Stoenescu** din Craiova cu o **Prefață** de d-l consilier **C. Hamangiu**.

Volumul cuprinde 516 pagini, tipărit elegant pe hârtie velină și răspunde unei necesități de mult așteptată de juriști.

PREȚUL 500 LEI. Comandele se primesc la *Curierul Judiciar*.

S U M A R

- *Executarea mobilă în Bucovina* (urmare și finit) de d. Dr. Oreste Ternăveanu;
- *Despre infracțiunile imposibile* de George Solomonescu, Recenzie de Trajan R. Scriban;
- *La recherche dela paternité* de Prof. René Savatier, Bibliografie.

JURISPRUDENȚA:

- Curtea de Casație s. I: *Const. Simionescu cu Stănică Cojocar* (Coproprietarul nu poate face singur convenții la bunul comun nici cere singur rezilierea lor. Art. 1057 și 369 c. civil);
- Idem: *Duca Murgoci cu G. Murgoci* (Imobilele rurale nu pot fi înstreinate silit nici chiar către săteni cultivatori de pământ. Art. 7 din legea din 1864 și legea interpretativă din 1879);
- Idem s. III: *Banque Belge pour l'Etranger cu I. Corvisano* (Oficiul plăților externe. Competința în raport cu naționalitatea creditorilor);
- Trib. comerc. Ilfov I: *Centrala Cooperativelor sătești și Cooperativa Ghimpați cu X.* (Obligații solidare. Centrala cooperativelor sătești și Cooperativa Ghimpați au calitatea de comercianți), cu o Notă de avocatul P. Vasilescu;
- Trib. Buzău s. II: *George T. Petrescu cu Ioan și Maria T. Petrescu* (Anulare de act. Vițiu de consimțământ. Temere reverențială. Act sub semnătură privată. Dublu exemplar. Art. 1179 și 958 c. civil);
- Idem: *Falitul G. Dumitrescu cu Judecătoru Sindic* (Faliment. Achitarea integrală a creanțelor verificate și predarea activului. Admisibilitatea ei. Cota cuvenită Statului Dacă falitul trebuie obligat la plata ei? Soluție afirmativă);
- Trib. Covurlui II: *Biroul de expediții și vămuri S. Gueron & M. Dumitrescu cu Ministerul de finanțe* (Elementele constitutive ale delictului de contrabandă vamală prevăzută de art. 89 al. 2 comb. cu art. 199 legea generală a vămilor), cu câte o Notă de d-nii avocați C. I. Dinescu și C. Popescu-Galați;
- Trib. Romanai s. II: *Ștefan Popescu cu Tudor Bălănoiu* (Dacă este admisibilă opoziția părții civile într'un apel al său respins în lipsa sa, contra unei cărți de judecată care achitase pe inculpat?).

EXECUTAREA IMOBILIARĂ IN BUCOVINA *)

Intrând în detaliul celorlalte cazuri cari modifică cursul normal al procedurii de licitație avem a arăta: *Preluarea imobilului înainte de licitație* de o terță persoană. Oferta făcută de o terță persoană de a prelua imobilul urmărit poate conduce numai într'un astfel de caz la sistarea execuțiunii când terțul ofertant, dând garanții potrivite, se obligă a da un preț care întrece valoarea imobilului cu cel puțin a patra parte, cât și de a lua afară de aceia asupra sa fără socoteală în prețul adjudecării toate sarcinile cari grevează imobilul, de a achita integral cheltuielile procedurii de execuțiune și când creditorii cari s'au prezentat la desbaterile fixate asupra unei astfel de propuneri și ale căror creanțe nu sunt neîndoios deplin acoperite în prețul oferit consimt la acest aranjament. Asentimentul debitorului nu e însă necesar. Procedura de licitație se mai sistază dacă un creditor ipotecar sau un creditor prigonitor dobândește prin cumpărare (cesiune) creanța executorie propunând cesionarul sistarea procedurii executive sau când debitorul însuși oferă tuturor creditorilor urmăritori achitarea creanțelor lor împreună cu cheltuielile aferente, predând sau sumele corespunzătoare în numerar instanței executive sau consemnându-le în mod legal cerând totodată închiderea procedurii de execuțiune (paragr. 200 alin. și alin. 4 leg. ex.).

Cererile de sistare a execuțiunii în cazurile amintite pot fi introduse până la începerea licitației efective. Când unul din creditorii ipotecari sau urmăritori

*) Vezi Nr. 28 din 21 August 1927.

va cere în cazurile arătate ca cesionari sistarea execuțiunei, instanța judecătorească va hotări după o dezbatere prealabilă la care vor fi citați creditorii, debitorul și toate persoanele interesate. În cazul plății sau ofertei de plată a debitorului se va dispune sistarea licitației prin rezoluțiune fără vre-o dezbatere în chestie.

În principiu are fiecare creditor dreptul de a scoate imobilele debitorului său la licitație când însă creditorii ipotecari cu ranguri tabulare precedente nu cer vinderea executivă a unui imobil, îndrumând o atare procedură de urmărire numai unul sau mai mulți din creditorii ulteriori legea scutește situația creditorilor anteriori dându-le dreptul de a opri adjudecarea pe un preț insuficient spre a acoperi creanțele lor cu prioritate față de pretențiunile creditorilor urmăritori. În acest scop legea acordă creditorilor precedenți, cum am zis mai înainte, dreptul de opoziție în contra admiterii adjudecării către ofertantul maximal, putând însă paraliza, ofertantul, o atare opoziție majorând oferta cu suma ce ar lipsi spre deplina achitare a creditorilor ce au făcut opoziție. Opoziția amintită o poate face oricare creditor (paragr. 190 leg. ex.) a cărui creanță ipotecar asigurată precede în rang dreptul de satisfacere sau de gaj al creditorului urmăritor. Fiind mai mulți creditori urmăritori numai acei creditori vor putea face opoziție ale căror creanțe ipotecare preced creditorului urmăritor cel ce se bucură de rangul cel mai bun. Dreptul de opoziție descris nu-l poate însă exercita creditorul interesat dacă a omis a cere în termen de 8 zile după notificarea licitației stabilirea provizorie a situației sarcinilor reale ale imobilului urmărit neefectuându-se deci în prealabil această constatare (174 leg. ex.) care formează baza legală indispensabilă pentru examinarea faptului ori o astfel de opoziție introdusă e fondată sau nu (paragr. 191 leg. ex.). Stabilirea provizorie a stării sarcinilor e o procedură intermediară, localizată în rânduală de licitație imediat după dresarea procesului verbal de situație și evaluare. În scopul acestei stabiliri instanța judecătorească va fixa o ședință la care se vor cita toate persoanele cu drepturi reale asupra imobilului.

Situația sarcinilor se va stabili pe baza registrului fonciar și după comunicările și tablourile oficiale relativ la drepturile cari probabil se vor considera la distribuirea prețului de adjudecare. Oricine va contesta existența sau câtimea unei sarcini de ex. sub cuvânt că ea ar fi fost cu totul achitată sau în parte stinsă, va avea să-și dovedească afirmațiunea până în 5 zile urmând ca la caz contrar să se stabilească situația sarcinilor prin încheiere judecătorească fără a ține cont de întâmpinările făcute.

Stabilirea situației sarcinilor efectuată în mod sumar și provizoriu va servi numai ca bază pentru judecarea admisibilității unei opoziții din cauza lipsei de acoperire a creanțelor ipotecare precedente, nefiind însă constatările făcute și obligatorii pentru formarea ul-

terioară a tabloului de distribuire. Debitorul cât și toate persoanele interesate cari s'au prezentat la ședință susținând circumstanțe inexacte vor răspunde creditorului urmăritor pentru tot prejudiciul ocazionat de ei.

Dacă înfine adjudecatorul nu achită prețul adjudecării în termen și în regulă se va face la cerere *relicitația* imobilului pe riscul și cheltuiala adjudecatorului în întârziere. Cererea se poate face de creditorul prigonitor de fiecare creditor ipotecar de autoritățile fiscale și de însuși debitor. Adjudecatorul poate înlătura relicitația dacă va consemna în termenul de recurs în contra admiterii relicitației ratele restante ale prețului de adjudecare împreună cu dobânzile legale. Când însă relicitația devine definitivă întâia licitație își pierde efectul. Relicitația se va efectua în decomuni după dispozițiunile pentru întâia licitație cu singura deosebire că oferta minimală va fi scăzută la cota de jumătate din valoarea estimativă a imobilului urmărit (paragr. 154 leg. ex.). Adjudecatorul în întârziere răspunde atât cu garanția sa, cu ratele plătite din prețul adjudecării cât și cu întreaga sa avere, pentru diferența prețului adjudecării care rezultă din relicitație, pentru cheltuielile relicitației și în fine pentru toate daunele ocazionate de întârzierea lui. Diferența prețului de adjudecare și cheltuielile relicitației se vor fixa de instanța de executare din oficiu prin încheiere (paragr. 155 leg. ex.). Procedura civilă română dispune între condițiunile esențiale ale execuțiunei silite prin vânzarea imobiliară și fixarea unui termen pentru supraoferte, Legiuitorul austriac care și el adoptă în principiu supraofertă nu cunoaște însă instituțiunea fixării unui termen special pentru supraoferte lăsând cu totul la discrețiunea oricărui terț de a face supraoferte sau nu fără a fi invitat la aceasta în mod general de instanța executivă. O supraofertă introdusă după închiderea licitației se poate lua în considerare numai dacă oferta maximală pe baza căreia s'a pronunțat adjudecarea nu atinge $\frac{3}{4}$ din valoarea imobilului, nefiind supraofertantul exclus de a licita (judecătorul instanței executive etc.) și când supraoferta întrece cu cel puțin $\frac{1}{4}$ parte oferta maximală anterioară obligându-se ofertantul de a respecta totodată și toate condițiunile stabilite pentru prima licitație. Supraoferta se va putea introduce într'un interval de 14 zile după publicarea adjudecării având supraofertantul totodată să adeverească seriozitatea ofertei sale consemnând $\frac{1}{4}$ parte a prețului oferit de el sau la judecătorie sau la un notar public (paragr. 196 leg. ex.) despre supraofertă introdusă se va înștiința adjudecatorul care poate să o înlătore dacă majorează până în 3 zile oferta maximală până la suma supraofertei celei mai favorabile. Într'un astfel de caz se vor respinge toate supraofertele rămânând ca primul adjudecator dobânditor al imobilului pe prețul argumentat. Dacă însă adjudecatorul nu-și sporește oferta în felul amintit supraoferta introdusă urmează a fi definitivă

pierzându-și licitația precedentă puterea. În consecință se va cașa prin încheiere adjudecarea anterioară, declarându-se imobilul adjudecat supraofertantului. Încheierea din speță se va comunica supraofertantului, creditorului urmăritor, debitorului și adjudecatorului precedent, afișându-se la judecătorie, menționându-se în fine și în registrul fonciar (paragraf. 195—199 leg. ex.).

Prețul de adjudecare al imobilului se distribue de judecătorie prin încheiere care are a cuprinde atât masa (suma) care urmează a fi distribuită cât și mai ales persoanele interesate cari beneficiază de această dispozițiune având a indica cu precizie cotele acordate fiecărui creditor. Fiindcă vânzarea executivă atinge nu numai drepturile creditorului urmăritor, având repercusiuni și asupra situației celorlalți creditori ipotecari și titulari de drepturi reale asupra imobilului, judecătoria e indicată a veghea ca un arbitru suprem la satisfacerea pretențiunii fiecărui îndreptătit în cadrul legii și a rangului pe care l-a dobândit. Masa de distribuire constă din produsul ofertei maxime sau din supraofertă; ea se poate spori cu dobânzile sumei consemnate ca preț produsele unei administrări provizorie, garanția adjudecatorului în întârziere cât și ratele vărsate de acesta asupra prețului de adjudecare. Pentru distribuirea prețului de adjudecare se va fixa din oficiu sau la cerere o ședință pentru desbaterea distribuirii prețului obținut. Fixarea ședinței se va publica prin afișare la judecătorie. Între afișare și termenul de distribuire trebuie să fie trecut un interval de cel puțin 14 zile. Se vor cita la ședință afară de organele fiscale creditorul prigonitor și toate persoanele în favorul cărora grevează drepturi asupra imobilului licitat (pargr. 209 leg. ex.). Persoanele interesate de prețul adjudecării se vor soma în citație să-și precizeze pretențiunile cel mai târziu la ședință. În privința servituților, a rentelor rezervate și a altor sarcini reale a drepturilor de locațiune intabulate și a altor drepturi și sarcini pe cari adjudecatorul nu e obligat să le ia asupra sa în baza condițiilor de licitație titularii drepturilor vor indica sumele pretinse ca desdăunare din cauza radierei lor de pe imobilul licitat. Oricine va fi dispus să renunțe în schimbul unui capital determinat la un drept real asigurat de a percepe o rentă sau o altă prestațiune va preciza această sumă. Relativ la creanțele ipotecar asigurate de garanție (cauțiune) sau credit se va declara suma pentru care mai perzistă garanția intabulată. Interesatilor se va comunica că în caz de nu vor prezenta judecătoriei declarațiunile cerute drepturile lor vor fi considerate la distribuire numai în măsura care rezultă din registrul fonciar, dosarele de secestrare și alte documente aflătoare la instanța executivă. La ședința de distribuire judecatorul va căuta înainte de toate să ajungă la o înțelegere amiabilă a tuturor interesatilor cari pretind să fie satisfăcuți din produsul licitației. Asupra diferențelor rămase în ființă urmea-

ză a se desbate în cursul ședinței având a se stabili raportul litigios dintre părți. La desbatere se vor elimina însă pretențiunile cari au un rang atât de inferior întrucât nu vor putea fi luate în considerare chiar dacă s'ar înlătura pretențiunea contestată. La fel nu se va ține cont de obiecțiunile făcute de persoane fără drept de opoziție în procedura de licitație. Amintim cu această ocazie că legea mai acordă în de comun creditorilor urmăritori cari ar putea fi satisfăcuți după rangul lor când pretențiunea unui creditor anterior s'ar înlătura, dreptul ca să ceară anularea și radierea creanței ipotecare anterioare sau dacă probează că ea a fost achitată prin plată sau stinsă în alt fel sau a ajuns să fie nevalabilă fiind de considerat ca amortizată nefiind valorificată în cursul termenului de prescripțiune (230 alin. 2 leg. ex. și art. XXVIII leg. introc. la leg. ex.).

Un drept de a contesta prin opoziție existența și rangul unei pretențiuni au numai persoanele interesate cari s'au înfățișat la ședința de distribuire ridicând ei însuși o pretențiune de a fi satisfăcuți din suma produsă din licitație și cari ar putea veni în considerare după eliminarea dreptului contestat. Debitorul poate face opoziție numai în contra considerării unor creanțe pentru cari nu există un titlu executoriu.

Încheierea de distribuire va arăta mai întâi suma totală a masei de distribuire urmând a enumera titularii de drepturi cari au a fi satisfăcuți din suma produsă de licitație indicând totodată rangul pretențiunilor și cota numerară a sumelor acordate.

În încheierea de distribuire judecatorul are a se pronunța de regulă fără întârziere asupra pretențiunilor ridicate care ar urma să fie satisfăcute din produsul licitației. Afară de aceasta are a se arăta și felul în care se va produce desinteresarea titularilor pretenenți ce se efectuează după împrejurări, sau prin plată în numerar, consemnare sau prin luare de datorii și sarcini în seama prețului adjudecării etc.

În caz că judecarea unei opoziții făcute în ședința de distribuire depinde de cercetarea și constatarea unor fapte contestate soluționarea opoziției se va trimite prin încheierea de distribuire pe calea procedurii contradictorii ordinare considerându-se creanțele în contra cărora subsistă o astfel de opoziție ca și când ar fi necontestate în privința sumei și a rangului care le-a fost atribuit. Cel trimes pe calea procedurii ordinare cu o opoziție va trebui să adeverească până într-o lună dela comunicarea încheierei debitorului că a intentat procesul relativ la opoziție urmând ca la caz contrar nu se va ține cont de opoziția făcută. Debitorul cât și toți interesații de a fi satisfăcuți în procedura de licitație care au fost de față la ședința de distribuire fiind îndreptățiți a ridica opoziție au dreptul de a ataca încheierea de distribuire pe cale de apel (numit impropriu recurs). Motivele de atac cari cu toate că erau cunoscute și puteau fi valorificate prin opoziție n'au fost susținute în termen la ședința de distribuire nu se vor lua în seamă.

Soluționarea opozițiilor trimise pe calea procedurii contradictorii ordinare e de competență exclusivă a instanței de executare chiar dacă în general forul invocat n'ar fi de altcum legitimat de a interveni în această privință. Opozițiile făcute de mai mulți interesați relativ la aceleași creanțe se vor putea valorifica printr'o singură acțiune comună. Hotărârea care se va da într'un astfel de proces are putere constitutivă de drepturi nelimitându-se a se referi la raportul părților din proces, având repercusiuni legale asupra tuturor creditorilor interesați în procedura de licitație îndrumată cât și asupra debitorului (paragr. 232 leg. ex.). În ipoteza admiterii opoziției se va arăta în dispozitiv numele creditorului care intră în locul celui eliminat; la caz contrar înscrierea provizorie pe tabloul de distribuire se va considera ca definitivă.

Dacă constatările făcute de instanță în proces ar necesita o nouă procedură de distribuire, se va dispune în conformitate prin hotărârea dată deschizându-se în consecință o distribuire nouă care se va limita la partea procedurii de licitație lovită de opoziție (233 leg. ex.). Încheierea de distribuire devenind definitivă sumele atribuite fiecărui titular spre a fi plătită în numerar se vor elibera la cerere contra chitanță, întrucât în privința acestor sume nu e pendent un proces sau termenul fixat pentru introducerea acțiunii a expirat inutil. Câtă vreme încheierea de distribuire nu se poate executa din cauza unui proces pendent sumele atinse de un astfel de proces vor rămânea în păstrare judiciară, până la soluționarea definitivă a litigiului (236 leg. ex.).

În caz că afară de creditorul urmăritor n'au cerut și alte persoane interesate de a fi satisfăcute din suma produsă din licitație procedura de distribuire va fi cu totul simplă primind creditorul prigonitor suma care-i competă împreună cu dobânzile și cheltuielile aferente urmând că ceia ce va prisosi din prețul de vânzare al imobilului să se libereze ca așa numită hiperochă debitorului. Când însă vor concura mai mulți interesați chestiunea se complică judecătoria având înainte de toate să caute a obține un acord amiabil al îndreptățiților.

Dacă un astfel de aranjament nu i-ar succede, judecătoria va da hotărârea de distribuire pe baza dosarelor procedurii de licitație și a extractelor din registrul fonciar complectate până la ziua adjudecării, ținând cont de principiile legale prevăzute pentru distribuirea produsului. În această privință e a se statua cari drepturi au a fi luate în considerare și care este rangul care le competă pentru a fi satisfăcute. Relativ la pretențiunile cari urmează a fi achitate din suma produsă din licitație avem a arăta ca la distribuire concurează atât drepturi real asigurate asupra imobilului licitat cari vin în considerare după rangul lor tabular cât și alte pretențiuni privilegiate cari au a fi achitate chiar fără a fi înscrise sau menționate în registrul fonciar. Categoria pretențiunilor privilegiate

cuprinde cheltuielile și avansurile unei administrațiuni silite relative la imobilul urmărit când o astfel de măsură provizorie s'a luat, impozitele fiscale neachitate în cei de pe urmă 3 ani cât și salariile oamenilor de serviciu și ale lucrătorilor cu ziua aplicați în exploatarea silvice sau de agricultură neplătiți o jumătate de an înaintea adjudecării.

Categoria celorlalte drepturi cuprinde creanțele ipotecare asigurate, creanțele creditorilor prigonitori cât și servituțele, rentele viagere și desdăunările pentru drepturile locative intabulate. Drepturile locative deși intabulate nu se mențin, în natură, acordând numai titularului facultatea de a cere despăgubiri bănești în rangul dreptului înscris. La servituți și sarcini reale (drepturi de rente viagere) avem a distinge, fie că aceste drepturi au perzistat înaintea creanței ipotecare sau a dreptului de satisfacere a creditorului urmăritor sau nu. La caz afirmativ aceste sarcini reale vor perzista mai departe ca până acuma adjudecatorul având a le lua asupra sa fără ca ele să fie luate în considerare în produsul de licitație sau nu. În caz afirmativ sarcina va perzista mai departe în natură adjudecatorul putând deduce din valoarea ei din prețul de adjudecare. În caz contrar o astfel de sarcină se va radia primind titularul în locul ei ca desdăunare restul prețului de adjudecare care va mai prisosi după achitarea creditorilor interesați cari îi preced.

Intrând în detaliul dispozițiilor de distribuire urmează să mai arătăm creanțele ipotecare asigurate de rente anuale la îndemnizări de întreținere și de alte plăți periodice se vor acoperi din masa de distribuire în așa mod că mai întâiu se vor achita pretențiunile restante până la ziua adjudecării urmând ca după aceea să se consemneze capitalul necesar pentru a asigura din venit prestațiunile ce vor ajunge ulterior la scadență (219 leg. ex.).

Creanțele ipotecare cu condițiuni rezolutive se vor trece în tablou cu suma care le revine; creditorul nu va primi însă suma dacă nu prestează garanții reale pentru restituirea ei în cazul împlinirii condițiunei. Dacă creditorul nu va da garanțiile cerute suma se va consemna până când neîmplinirea condițiunei va fi certă (220 leg. ex.).

Dacă asupra imobilului grevează o ipotecă pentru creanțe cari pot rezulta din deschiderea de credite sau din titluri de garanție (ipotecă de credit sau de garanție) numai în suma creanțelor cari s'au născut efectiv până la ședința de adjudecare se va plăti în numerar, urmând ca relativ la restul de garanție încă neepuizat să se consemneze cota corespunzătoare spre a putea garanta creanțele ulterioare înființate în cadrul creditului deschis (224 leg. ex.).

Urmează să ne ocupăm în această ordine de idei de așa *numitele ipoteci simultane* cari există în ipoteza când pentru una și aceeași creanță e intabulată o ipotecă solidară pe mai multe imobile. Creanțele

pentru cari s'a constituit o ipotecă simultană se vor acoperi prin plata în numerar putând în această privință să ia ființă două eventualități cuprinse într'o ecuație matematică prevăzute în celebrul paragraf 222 al legii de execuțiune. În caz de se vând la licitație toate imobilele grevate cu o astfel de ipotecă soluțiunea e mai simplă; *fiecare masă separată de distribuire va contribui în principiu la acoperirea creanței simultane cu acea cotă care stă într'un astfel de raport cu creanța titularului ca rămășița masei de distribuire (ce rezultă la fiecare imobil după acoperirea creanțelor precedente celei simultane) față de suma tuturor acestor rămășițe.*

Dacă însă creditorul va cere acoperirea în altă porțiune titularii din rang posterior cari primesc din această cauză mai puțin decât ar primi dacă creditorul s'ar fi satisfăcut precum am arătat mai înainte pot cere că din fiecare masă de distribuire să li se acorde pentru acoperirea deficitului lor acea sumă care după distribuirea arătată în paragraf. 222 ar fi revenit asupra creanței simultan asigurată.

Dacă însă intervine cazul al doilea că nu se vor scoate la licitație toate imobilele simultan grevate chestiunea se complică având a se pune la baza calculării despăgubirii cuvenite titularilor posteriori în locul rămășițelor fiecărei mase de distribuire valoarea estimativă a imobilelor simultan grevate. În acest caz pretențiunea de despăgubire a titularilor posteriori se va înscrie în tabulă asupra imobilelor grevate nescosate la licitație în rangul creanței creditorului îndestulat care a fost stinsă. Instanța judecătorească are să dispună la cerere înscrierea ipotecară a creanței succedente în rangul celei stinse care se va radiă.

Un exemplu ne va lămuri mai bine asupra formulei matematice de care ne ocupăm :

În ipoteză se vând imobile asupra cărora grevează ipotecile A—I din cari ipoteca B e o ipotecă simultană.

Imobilul I.	Imobilul II.	Imobilul III.
ipotecă A 1000 Lei	ipotecă E 1000 Lei	ipotecă H 1000 Lei
" B 2000 "	" B 2000 "	" B 2000 "
(simultan)	(simultan)	(simultan)
ipotecă C 3000 "	ipotecă F 3000 "	ipotecă I 2000 "
" D 4000 "	" G 4000 "	
Masa de distribuire 10.000 lei	Masa de distribuire 10.000 lei	Masa de distribuire 5000 lei
Rămășița masei de distrib. 9000 lei.	Rămășița masei de distrib. 9000 lei.	Rămășița masei de distrib. 4000 lei

Ecuația care se impune e următoarea :

X (suma parțială cu care a participat prima masă de distribuire la achitarea creanței) : 2000 (creanța simultan ipotecată) = 9000 (rămășița rămasă după achitarea creanțelor precedente) : 9000 plus 9000 plus 4000 (suma acestor rămășițe) deci :

$$X = \frac{2000 \times 9000}{22.000} = 818 \text{ lei } 18 \text{ b.}$$

Suma parțială relativ la masa de distribuire din imobilul Y : 2000 = 9000 : 22.000 ; deci Y = 818 lei 18 b.

Suma parțială relativ la masa de distribuire din imobilul 3 la Z : 2000=4000 : 22.000 deci Z=363 lei 64 b.

X plus Y plus Z este egal 2000 lei (creanța simultană).

Pretențiunile creditorilor vor putea fi satisfăcute din produsele de licitație numai dacă au și un rang corespunzător spre a putea veni în considerare. În această privință este stabilit principiul că la caz de insuficiență a masei de distribuire, creanțele cari beneficiază de un rang egal se vor acoperi în proporție cu sumele integrale (218 leg. ex.). Creanțele însă cari au un rang superior, vor avea înaintea față de celelalte creanțe cari le succed. Prioritatea poate fi meritală bazându-se pe calitatea privilegiată a unei creanțe sau pur formale bazându-se pe considerente cronologice din cauza înaintății datei înscrierii tabulare a pretențiunei titularului legea acordând în această privință un drept de prioritate care își are rostul în principiul general de drept cuprins în adagiul : *leges vigilantibus non dormientibus scriptae sunt*. Ca creanțe privilegiate vin cum am amintit mai înainte în considerare cheltuielile cari decurg din o administrare provizorie înființată asupra imobilului urmărit în cursul procedurii de licitație, impozitele fiscale plătibile de pe imobil neachitate în cei din urmă 3 ani înaintea datei de adjudecare, taxele de transmitere a imobilului care se bucură de un drept legal de gaj asupra imobilului licitat cât și în fine salariile oamenilor de servicii și a salariorilor aplicați la exploatarea silvice și agricole neplătite o jumătate de an înaintea adjudecării. Celelalte creanțe cărora legea nu le acordă un drept de prioritate își dobândesc rangul lor după data temporală a înființării dreptului real care poartă asupra imobilului urmărit. În ce privesc creanțele înscrise în tabulă rangul lor are a ține cont de data înscrierii efectuată în registrul fonciar.

Legea admite însă *posibilitatea cedării de rang* a unei creanțe anterioare în folosul unei creanțe ulterioare urmând ca printr'un astfel de aranjament creanța ipotecară căreia i se cedează un rang de mai înainte ia în cadrul sumei antecedente locul creanței cedente care rămâne astfel retrogradată. Efectele unei cedări de rang le lămurește mai bine un exemplu pe care îl invocăm în acest scop în cele ce urmează :

Asupra unui imobil sunt înscrise ipotecile : I : cu 5000 lei; II : cu 10.000 și III : cu 12.000 lei. Creanței din rangul III i se cedează locul creanței cu rangul I. Într'un astfel de caz ordinea nouă de satisfacere va fi următoarea : I 5000 lei din suma de 12.000 din locul III, apoi II : 10.000 lei în fine sub III : dintâiu restul de 7000 lei din 12.000 lei și abia după aceia 5000 lei ale cedentului. În ipoteza că creanța ulterioară căreia i se cedează rangul e mai mică decât creanța ce trece în locul ei, cazul se prezintă altfel și anume :

Înainte de cedarea rangului avem ordinea :

I : 12.000 lei; II : 10.000 lei și III : 5000 lei. Creanței din rangul III i se cedează locul în I. Ordinea după

cedarea priorității va fi astfel: sub I: 5000 lei (creanța din III care a avansat) după ea vine restul de 7000 lei din creanța I apoi II: cu 10.000 lei (neatinsă) și în fine sub III: restul de 5000 lei din creanța I.

Cheltuielile de judecată și de execuție cât și dobânzile triennale restante anterior datei de adjudecare se bucură de un rang egal cu dreptul din care derivă. Impozitele fiscale în restanță de un timp mai îndelungat de 3 ani înaintea datei de adjudecare cât și dobânzile creanțelor mai vechi de 3 ani, nu beneficiază de vre-un drept de preferință și pot veni în considerare numai relativ la ceea ce va prisosi din masa de distribuire după achitarea pretențiunilor privilegiate și celor de rang tabular cari le preced.

După statistica austriacă de înainte de războiu se încuvințau anual între 42.000 și 43.000 de licitațiuni din cari se executa efectiv numai $\frac{1}{4}$ parte din vânzările admise. Prețul de evaluare a imobilelor licitate era între 97.000.000 și 98.500.000. Procedura de licitație dura în general între 4 luni și 8 luni.

FORESTE TERNAVEANU

Judecător Vatra Dornei-Bucovina

R'É'C'É'N'Z'IE

Despre infracțiunile imposibile

de **GEORGE SOLOMONESCU**

Doctor în Drept — Licențiat în Filosofie
Judecător Tribunalului Ilfov

O carte căreia nu i s'a dat toată atenția meritată, este opera d-lui judecător Solomonescu, omul din valoroșii magistrați cari fac cinste instituției noastre.

O astfel de operă, o atare muncă trebuie evidențiată din 2 puncte de vedere; întâi, pentru a încuraja autorul și a-l stimula; al doilea, pentru a remarca marelui public o lucrare complexă, unică în țară, tratând problema sub toate aspectele, dându-ne doctrină suficientă și arătându-ne concepția juridică asupra acestei materii în vre-o 30 state.

Evident, despre infracțiunile imposibile s'a mai scris și chiar în cursul de drept penal a marelui I. Tanoviceanu, ed. 1926, complexat cu munca eminentilor penalisti d-ri V. Don-goroz, C. Chiselită, St. Laday și Eug. C. Decusară, chestiunea e discutată admirabil, d. Solomonescu însă are meritul de a ne da întreaga gândire juridică asupra infracțiunilor imposibile.

Scrisă într'un stil limpede, e plăcut s'o citești, la fie-care pagină venindu-ți în minte munca titanică a magistratului care a consultat peste 60 autori în materie

Problema continuă să fie controversată nu numai la noi, ci și aiurea. Regretatul mare penalist I. Tanoviceanu și scumpul nostru fost profesor Iulian Teodorescu, omul îndrumărilor și a muncii creatoare, se ridică contra așa ziselor infracțiuni imposibile, care trebuiesc puse în calapodul crimelor neisbutite.

Intr'adevăr, linia de conduită trebuie trasă din intenția infractorului, nu din faptul material a armei defectuoase, iar în contra concepției care duce la absolvire bazată pe imposibilitatea săvârșirii crimei, se ridică interesul social care impune pedepsirea criminalului, indiferent dacă gândul său a rămas nerealizat.

Nici un criteriu științific inatacabil nu există între infracțiunile imposibile și crima săvârșită dar neizbutită, iar viitorul

cod penal de sigur că va tranșa controversa în mod definitiv, fără posibilitate de noi discuțiuni și distincțiuni.

Concepția obiectivă trebuie înlocuită prin cea subiectivă, fiind mai compatibilă cu interesele poporului.

Aceasta e și părerea d-lui Solomonescu, care ne indică toate părerile autorilor date asupra materiei.

Numai citind-o atent, aprofundat, constăți că te afli în fața unei munci migăloase, răbdătoare, care arată omul datat cu totul profesiunii sale din care și-a făcut un apostolat.

În cartea sa vedem conduita codului penal în 30 state, diferite tendinți, care pun într'o lumină complexă opera autorului.

În apendice urmărim problema în dreptul românesc cu evoluția spre sistemul subiectiv.

Felicităm pe distinsul autor !

În timpurile acestea de salturi, de alergări după câștiguri ușoare fără multă muncă, în fața tendinței ridicării treptelor cu intervenții lăturahnice care prăbușesc și dărâmă, prin pâcla egoizmului, a deșertăciunilor și a lipsei caracterelor, apar figuri de apostoli, de idealisti, robi ai condeiului, ai gândirii și a muncii, care, peste parapetele tuturor nedreptăților și călcărilor de legi, înalță priviri de mustrare contra sfidării drepturilor și meritelor.

Munca e puterea creatoare a caracterului, ea trebuie slăvită și înălțată la rangul ce i se cuvine !

TRAIAN R. SCRIBAN

BIBLIOGRAFIE

La recherche de la paternité, studiu practic de legislație și jurisprudență, de d-l *René Savatier*, profesor la Facultatea de drept din Poitiers. Un volum în 8 de 624 pagini cu o tabelă analitică și una alfabetică. Librairie Dalloz, Paris. Prețul 22 fr.

Înainte de legea din 16 Noembrie 1912, art. 340 din codul civil francez nu autoriză cercetarea paternității decât în caz de rapt, ceea ce însemnează că de fapt o interzicea în mod aproape absolut. Era teama ca aventurierii să nu vină să turbure liniștea familiilor: paternitatea — mai ales paternitatea naturală — fiind lucru prin esență nesigur, nu se voiă a se încredința tribunalelor civile grozava misiune de a hotări cine este tatăl unui copil, când cel interesat refuză să recunoască în mod spontan pe acela a cărui mamă îi impută procrearea și pe altă parte, legiuitorul din 1803 sperase — făcându-și mari — iluziuni, — că interzicerea cercetării paternității avea să facă pe tinerele fete mai cuminti, mai prudente și mai puțin credule la făgăduelile seducătorilor.

Rezultă din aceasta uneori situațiuni scandaloase: paternitatea fiind sigură, mărturisită, — dar nu prin act autentic — mama păstră totuși în sarcina sa toate cheltuielile întreținerii copilului. Un oarecare număr de țări, Anglia cea mai marc parte din statele americane, atât de nord cât și de sud, Spania, Portugalia, Austria, Germania, Elveția, Belgia, Olanda, admiseseră. Înaintea Franței, într'o măsură mai mult sau mai puțin largă și cu efecte mai mult sau mai puțin întinse, cercetarea paternității și dacă legea franceză din 1912 este, într'un cuvânt, bine concepută și bine întocmită, aceasta, fiindcă ea a profitat de toate experiențele anterioare făcute în streinătate.

D-l Savatier face o deslușitoare critică a legii din 1912. El analizează condițiunile puținței de a fi primită acțiunea în cercetare a paternității, finele de neprimire, procedura, termenele, efectele hotărârii, comparațiunea cu aplicarea la speță a art. 1382 cod. civ. (998 cod. civ. r.) — aplicațiune de mult timp în uz la tribunale înainte de promulgarea legii din 1912, — legislațiunea streină și conflictele de legi. Asupra fiecărui punct note abundente conțin referințe asupra hotărârilor date în materie, d-l Savatier discutând în acelaș timp valoarea soluțiunilor.

nilor adoptate de legiuitor și pe aceea a interpretării date de jurisprudență. Complect independent în aprecierile sale, d-l Savatier dovedește o putere de argumentare, de un înțeles practic și de o sinceritate cari recomandă opera sa tuturor acelor cari, avocați, magistrați și oameni de afaceri, sunt chemați a intentă, judecă sau urmări procesele, din zi în zi mai numeroase, tinzând la proclamarea unei paternități naturale recalitrante.

(După *La Loi* din 1927).

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 10 Ianuarie 1927

Președinția d-lui EM. MICLESCU Președinte

Const. Simionescu cu Stănică Cojocaru ș. a.

Decizia No. 14

Indiviziune. Coproprietarul nu poate face singur convenții la bunul comun, nici cere singur rezilierea lor. Art. 1057 și 969 cod c.

Un coproprietar în indiviziune nu este în drept a încheia singur acte asupra bunurilor comune, care să oblige pe ceilalți coproprietari și nu poate dărâma nici o convenție consimțită de toți ceilalți coproprietari, prin care s'ar tinde la rezilierea drepturilor dobândite prin acea convenție, fiindcă dreptul fiecăruia din ei este mărginit prin dreptul celorlalți.

Aceste reguli își au aplicațiunea și în cazul când convenția a fost încheiată de proprietarul unic la data încheierii și care apoi și-a vândut bunul, în mod indiviz, la mai mulți coproprietari.

Curtea,

Ascultând cetirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. Iuca, pe d-l av. D. Rădăceanu pentru recurenți și pe d-l av. N. Ionescu pentru intimat și

Deliberând,

Asupra recursului de față:

Având în vedere deciziunea atacată din care rezultă că, recurentul închiriind intimatului un imobil al său din Iași prin contractul de închiriere s'a stipulat, în favoarea proprietarului, cauza de reziliere expresă pentru neplata la termen a chiriei și nerespectarea condițiilor din contract.

Că, posterior, recurentul a vândut lui V. H. Drăghici jumătate din imobilul închiriat, iar după această vânzare a cerut să se constate rezilierea de drept a contractului, pe baza pactului comisorii expres, pe motiv de neplata chiriei la termen și călcarea clauzei care opreă desființarea de ziduri la imobil, acțiune respinsă ca neregulată introdusă de Curtea de Iași prin decizia atacată cu recursul de față;

Având în vedere că, pentru a da această soluțiune pricinii, Curtea de fond constată în fapt că, recurentul nu are consimțământul coproprietarului V. H. Drăghici la această acțiune; că, motivează această instanță, în timpul indiviziunii unul dintre coproprietari, nu poate exercita nici un drept asupra bunului comun fără consimțământul celorlalți și nu poate face nici un act de administrație care să-i oblige, întrucât interesele lor fiind comune, toți coproprietarii trebuie să concure la orice act de administrație și de aceea în speță recurentul poate cere dela chirie numai plata chiriei ce i se cuvine, aceasta singură obligație a chiriei fiind divizibilă și neaducând nici o atingere drepturilor celui-lalt coproprietar, pe când evacuarea îl prejudiciază deoarece se efectuează din întregul imobil;

Văzând motivul de casare astfel enunțat:

„Violarea art. 1057 și urm. a art. 969 c. civ., denaturarea contractului de locațiune și exces de putere”.

Având în vedere că, prin acest motiv de casare recurentul susține că, pe baza principiului divizibilităților obligațiunilor, în caz de pluralitate de subiecți, contractul său de locațiune, din momentul vânzării unei jumătăți indivize către Drăghici, s'a desfășurat în două raporturi juridice de locațiune și Curtea trebuie să constate rezilierea contractului de drept față de dânsul, dânsul neputând fi silit, prin refuzul său în activitatea celui-lalt coproprietar, să sufere mai departe executarea contractului, care-l prejudiciază, și aceasta tocmai pe motivul că un coproprietar nu poate face acte de administrație și nu poate deci menține, prin voința sa pe un chirieș, când această menținere îl prejudiciază pe celălalt coproprietar.

Considerând că, potrivit principiilor generale de drept, coproprietarul indiviz are un drept de proprietate și posesiune asupra fiecărei părți din bunul indiviz, deoarece partea sa nu este anume determinată, ea fiind numai o cotă parte ideală din bunul comun.

Că de aci rezultă că tot așa precum un coproprietar în indiviziune nu este în drept a încheia singur acte asupra bunurilor comune care să oblige pe ceilalți coproprietari, tot astfel unul singur din ei nu poate dărâma o convențiune consimțită de ceilalți prin care s'ar tinde la rezilierea drepturilor dobândite prin acea convențiune, fiindcă dreptul fiecăruia din ei e mărginit prin dreptul celorlalți.

Că în specie este indiferent dacă în cursul închirierii a survenit o schimbare în persoana proprietarului, adică de unde în momentul contractării era un singur proprietar, apoi acesta a vândut unei alte persoane jumătate din imobilul său, principiul rămâne același — și nici unul din ei nu poate obliga pe celălalt la o reziliere pentru neplata la termen a chiriei divizată ce i se datoră; că singurul drept pe care îl are coproprietarul neachitat este de a urmări pe chirieș în bunurile sale, fiindcă numai astfel celălalt coproprietar nu este alins în dreptul său, și încă pentru motivul că atât vânzătorul cât și cumpărătorul prin actul ce au încheiat au știut urmările stărei de indiviziune;

Că, dar, cu drept cuvânt instanța de fond văzând că acțiunea în reziliere nu este introdusă de ambii coproprietari dar numai de unul singur, a fost în drept s'o respingă prin aplicarea principiilor de drept în materie de indiviziune.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența de la 3 Decembrie 1926

Președinția d-lui AL. ALESSIU Consilier

Luca Murgoci cu Gh. Murgoci și a.

Decizia No. 4437

Imobile rurale. Nu pot fi înstrăinate silit chiar către săteni cultivatori de pământ. Art. 7 legea din 1864 și legea interpretativă din 1879.

Inalienabilitatea terenurilor date sătenilor prin legea rurală dela 1864 este o regulă generală și de un interes de ordine publică, — legiuitorul urmărind prin această măsură să asigure împroprietărilor, prin păstrarea pământului dat, o situațiune materială necesară pentru o normală dezvoltare a vieții sociale;

Dacă prin art. 7 din legea dela 1864 și prin dispozi-

ființele legii interpretative din 1879, s'a permis în mod excepțional, înstrăinarea acestor pământuri prin testament sau acte între vii către comuna, sau alt sătean neîmproprietărit, legiuitorul a înțeles să permită numai înstrăinările de bună voie, nu și acele silite, mai ales că, admiterea acestor înstrăinări ar facilita contractarea de împrumuturi și posibilitatea de speculare, creînd astfel un mijloc de a se periclita buna stare materială pe care tocmai legiuitorul din 1864 a voit să o asigure clasei țărănești.

Curtea,

Ascultând cetirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Florescu, pe d-l av. Gane Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare, în lipsa intimatului și

Deliberând :

Văzând motivul I de casare astfel formulat :

„Violarea art. 576 (568) pr. civ.; art. 1, 2, 8, 14 din legea dela 1879 combinat cu art. 132 din vechea constituție; art. 7 din legea dela 1864 și art. 42 din legea Jud. de Ocoale 1908 și art. 5 c. civ. și exces de putere.

„In adevăr imobilul fiind rural e declarat inalienabil și imprescriptibil, Trib. nu putea admite vânzarea prin licitație publică efectuată în anul 1896 contra unui principiu de ordine publică și constituțional și violarea acestor principii sub orice formă ar fi trebuit reprimată de justiție pentru că garanția dictată de legiuitor să nu rămână o literă moartă.

„Instrăinarea deci, fie prin acte de antichresă sau acte dechisate cum era în specie, vânzarea silită prin licitație pentru plata unei datorii de lei 480 a autorului nostru constituia o cale piezișă de desproprietărire a autorului meu și înfrângerea principiului inalienabilității de către Tribunal.

„In adevăr autorul meu făcuse un testament autorului intimaților. Anulând testamentul, autorul intimaților a obținut o hotărâre de 480 lei ca preț al întreținerii acordate.

„In baza acestei sentințe el scoate în vânzare aceste imobile rurale iar la adjudecare prezintă pe un fiu al său minor, căci dânsul era incapabil de a cumpăra, având 10 ha. pământ.

„Deci adjudecatorul Dumitru St. Murgoci era persoana interpusă a lui St. Murgoci incapabil de a dobândi pământ rural.

„In acest sens s'a pronunțat Casația S. I. No. 243 din 1904. B. p. 76; C. II 248 din 1904; B. P. 1045, C. I. 174 din 1904; B. P. 562 și C. I. 40 din 1905 nepublicată“.

Având în vedere sentința atacată din care rezultă : Că, recurentul de azi Luca Murgoci a intentat acțiune în contra lui Teodor Murgoci și Vasile Murgoci, azi decedați și reprezentați prin moștenitorii intimați din recurs, pentru revendicarea unor terenuri anume determinate, acțiune pe care respingând-o prima instanță, judecătoria ocol I rural Huși, reclamantul a făcut apel pe care Tribunalul Fălciu prin sentința atacată cu recurs, l-a respins ca neîntemeiat ;

Că, pentru a da această soluțiune Tribunalul constată că, terenul din litigiu — despre care e constant în cauză că, a fost dat după legea rurală din 1864, împroprietăritului T. Murgoci, tatăl reclamantului — a fost urmărit și scos în vânzare publică pentru plata sumei de 480 lei, datorită de T. Murgoci lui St. Murgoci și adjudecat în mod definitiv asupra lui Dumitru St. Murgoci, fiul creditorului și fratele părților, cărora le-a rămas apoi prin moștenire, în urma morții adjudecatorului; că, Tribunalul deși arată că, imobilele rurale sunt inalienabile și imprescriptibile, însă adaogă că întrucât acest caracter al lor a fost edictat pentru a se împedica reintrarea lor în stăpânirea acelor ce și-ar creia din nou domenii întinse, lipsind pe săteanul cultivator de pământul necesar, este vala-

bilă înstrăinarea unui atare teren, dacă ea s'a făcut către un sătean cultivator ; că, în speță, — zice Tribunalul — adjudecarea făcându-se asupra unui sătean, care îndeplinește cerințele legale — fapt ce a făcut obiectul discuțiunii în instanța de adjudecare — urmează ca apelul lui Luca Murgoci este neîntemeiat ;

Având în vedere motivul I de casare mai sus reprodus prin care se critică soluțiunea Tribunalului ;

Considerând că, inalienabilitatea terenurilor date sătenilor prin legea rurală dela 1864 este o regulă generală și de un interes de ordine publică, legiuitorul urmărind prin această măsură să asigure împroprietărilor, prin păstrarea pământului dat o situațiune materială necesară pentru o normală dezvoltare a vieții sociale;

Că, dacă prin art. 7 din legea citată și prin dispozițiunile legii interpretative din 1879, s'a permis în mod excepțional, înstrăinarea acestor pământuri prin testament sau acte între vii către comuna, sau alt sătean neîmproprietărit, legiuitorul a înțeles să permită numai înstrăinările de bună voie, nu și acele silite, mai ales că, admiterea acestor înstrăinări ar facilita contractarea de împrumuturi și posibilitatea de speculare, creînd astfel un mijloc de a se periclita buna stare materială pe care tocmai legiuitorul din 1864 a voit să o asigure clasei țărănești.

Că, dar, prin violarea dispozițiunilor citate și a spiritului ei, Tribunalul a decis în speță că, pământurile rurale date după legea din 1864 se pot înstrăina în condițiunile indicate prin ea nu numai de bună voie, ci și pe calea vânzărilor silite, așa că recursul devenind întemeiat, cătă a fi admis și casându-se sentința atacată să se trimeată cauza aceleiași Tribunal pentru a o judecă din nou.

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul, cassează, etc.

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 21 Iulie 1926

Președinția d-lui C. BOTEZ, Consilier

Banque Belge pour l'Etranger cu I. Corvissiano

Decizia No. 658

Oficiul plăților externe. Competința în raport cu naționalitatea creditorilor. Creditori englezi. Creditori belgieni. Competință. Datorii antebelice. Competința oficiului. Legea dela Iunie 1923 și legea din Octombrie 1924. Plata datoriei. Condițiunile fixate prin acord. Lichidarea completă când poate fi cerută. Art. 2, 5, 6 și 7 acordul din 1924.

1) *In cazul când ca în speță, instanța de fond constată în fapt că, datoria pentru care debitorul român a fost chemat înaintea oficiului de plăți externe, a fost contractată față de un creditor englez, această constatare, care scapă controlului Inaltei Curți, constituie prin ea însăși o bază suficientă care justifică competența oficiului de a judeca diferendul dintre părți.*

2) *Legea din 3 Iunie, 1923, prin art. 2 prevede dreptul debitorilor români dinainte de război de a se înscrie la oficiul plăților externe, iar prin art. 5 arată și modul cum datoriile antebelice urmează să fie lichidate.*

Prin urmare un debitor român este în drept, potrivit acestor texte, să sesizeze oficiul cu cererea sa privitoare la o creianță dinainte de război, independent dacă pentru un motiv sau altul dispozițiunile legii din 1923 nu s'a putut aplica, de îndată și față de creditorii din Anglia pentru datorii contractate înainte de război.

3) *Atât prin acordul din 1924, cât și prin legea din 3 Februarie 1923, s'a dat debitorilor dinainte de 11 Noembrie 1918, dreptul de a-și lichida datoriile, plătind creditorilor o cotă de 35 la sută din creanța originală. Numai dacă nu execută această obligație, li se poate lichida averea.*

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier V. Erbiceanu; pe d-l av. I. Micescu în desvoltarea motivelor de casare; pe d-l av. G. Caramfil în combateri și

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare: Că oficiul plăților în valută forte eră incompetent să judece cererea intimatului Corvissiano întrucât această cerere era privitoare la regularea unor datorii față de creditori, cari nu erau de naționalitate engleză, ci belgiană, cum recurenta se pretinde că este. Or, legea din 3 Iunie 1923 limitează competența oficiului numai la regularea raporturilor cu creditorii englezi.

Având în vedere că instanța de fond constată, în această privință, că datoria lui Corvissiano a fost contractată la o bancă engleză: The Anglo Foreign Banking D. C-ie, după cum se vede din scrisoarea dela 22 Mai 1911, iar recurenta nu e decât continuarea creditoarei inițiale; că această constatare în fapt, cum că datoria este contractată față de un creditor englez fiind suficient motivată, scapă de controlul Curții de casare și independent de orice alte considerațiuni, ea constituie prin ea însăși o bază care justifică îndeeajuns competența oficiului de a judeca diferendul în discuțiune;

Că dar, primul motiv de casare este nefondat.

Asupra motivului II de casare, prin care recurenta susține că instanța de fond a comis un exces de putere, întrucât ea nu fusese sesizată de debitorul Corvissiano cu o cerere de lichidare a datoriei sale în conformitate cu acordul încheiat în Octombrie 1924, singurul care viză regularea datoriilor în valută forte antebelice ci fusese sesizată numai de o cerere făcută în conformitate cu legea din 3 Iunie 1923.

Așa fiind — susține recurenta — oficiul eră incompetent să primească judecata acestei cereri și comite un exces de putere judecătorească după acordul din Octombrie 1924, fără să fi fost sesizată cu o cerere în regulă adresată oficiului după încheierea acordului din 1924;

Considerând că legea din 3 Iunie 1923, prin art. 2 prevede dreptul debitorilor români de dinainte de război de a se înscrie la oficiu, iar prin art. 5 arată și modul cum datoriile antebelice urmează să fie lichidate;

Că, prin urmare, Corvissiano era în drept — potrivit citatelor texte de lege, — să sesizeze oficiul cu cererea sa privitoare la o creanță de dinainte de război, independent de considerațiunea dacă pentru un motiv sau altul dispozițiunile legii din 1923, nu s'au putut aplica de îndată și față de creditorii din Anglia pentru datorii contractate înainte de război;

Că, dar, oficiul fiind bine sesizat și din acest punct de vedere, urmează că și al doilea motiv de casare este neîntemeiat;

Asupra motivului III de casare, prin care recurenta susține că potrivit art. 2 și 4 din acordul din Octombrie 1924 eră în drept să pretindă plata întregii sale creanțe cu dobânzi și că în cazul când debitorul ar depune gajuri care acopăr valoarea creanței datorite, el este în drept să le rețină și să le lichideze pentru complota sa acoperire.

Prin urmare, — zice recurenta — greșit oficiul a aplicat în speță art. 4 al acordului din 1924 acordând creditorului — garantat prin gaj — o cotă de 35 la sută din datorie.

Având în vedere că atât prin acordul din 1924 cât și prin legea din 3 Februarie 1923, dintr'un înalt spirit de protecțiune pentru debitorii cu datorii contractate înainte de 11 Noembrie 1918, s'a dat acestora dreptul de a-și lichida datoriile plătind creditorilor o cotă de 35 la sută din creanța originală fără a se calcula vre-o dobândă.

Că, din moment ce prin art. 4 din citatul acord se spune în mod categoric că creditorii acceptă o cotă de 35 la sută în lire sterline din datoria originală, nu se poate concepe că legiuitorul să fi înțeles în acelaș timp să dea drept creditorului de a putea cere dela debitorul său plata integrală a datoriei.

Considerând că disp. art. 2 din acordul dela 1924 prin care recurenta își întemeiază dreptul său de a reclama integralitatea datoriei nu sunt aplicabile decât în cazul când debitorii nu și-ar îndeplini obligațiunile conform convenției pentru stingerea datoriilor lor, nu este în cazul d'n speță iar în ce privește gajul el rămâne ca o garanție afectată pentru plata ratelor și cauțiunei cerute de lege și convenției pentru ca debitorul să fie admis a beneficia de dispozițiunile privitoare la regularea datoriei sale în valută forte, ceea ce rezultă în mod neîndoios atât din art. 12 din legea citată și din art. 5 și 7 din acordul din 1924.

Că dar, și al III-lea motiv de casare fiind nefondat, recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I C. C.

Audiența dela 23 Iunie 1927

Președenția d-lui DEM. IONESCU-ZANE Judecător
Jurnal No. 12612

Obligații solidare. Centrala Cooperativelor. Cooperativa Ghimpați. Au calitatea de comerciant. Art. 42, 3 și 7 Cod comercial; Art. 1 și 2, 21 și 57 Legea Băncilor populare și sătești.

Cumpărarea unui auto camion, făcută de cooperativa Ghimpați, în interesul comerțului său, cu garanția centralei cooperative, este o operație comercială, constituind o obligație solidară față de creditor.

TRIBUNALUL,

Având în vedere susținerile părților, concluziunile scrise și actele din dosar;

Având în vedere că se susține de pârâtă Centrala Cooperativelor sătești de producție și consum, că acțiunea trebuia îndreptată contra cooperativei Ghimpați ca având beneficiul de discuțiune ca fidejusoare civilă a unei obligațiuni comerciale bazând această interpretare pe al. 3, art. 42 c. com.;

Că deci Tribunalul urmează a examina în primul rând calitatea de comerciant sau necomerciant a Centralei; al doilea calitatea cooperativei Ghimpați în acelaș punct de vedere și în fine natura comercială sau civilă a obligației părților toate în cadrul art. 42 c. com.;

Având în vedere că prin art. 21 din legea băncilor populare se prevede că Casa Centrală a băncilor populare va face în mod obișnuit acte care în conformitate cu art. 3 cod. com. al. 11, sunt fapte obiective de comerț; că indiferent de chestiunea dacă aceste operațiuni le face numai în folosul băncilor populare, federațiilor și Societăților Cooperative prin repetarea obișnuită a lor în conformitate cu art. 7 c. com. Tribu-

mercială. În avalul pus pe o cambie și când garantul are un interes personal în datoria principală (5).

Ca aplicație a principiilor, jurisprudența română și italiană impune creditorului condiția de a invoca în instanță prezumția solidarității, iar judecătorului o motivare în acest sens a hotărârii. Față de garant — pentru a putea cere plata solidară — creditorul este obligat a-i păstra și transmite toate drepturile, pe care le are contra debitorilor (6).

P. VASILESCU
Avocat

TRIBUNALUL BUZAU SECȚIA II-a

Audiența dela 25 Mai 1927

Președinția d. GEORGE P. DOCAN, președ. jud. unic

Gheorghe T. Petrescu cu Ion și Maria T. Petrescu

Sentința civilă No. 157

Anulare de act. Vițiu de consimțământ. Temere reverențială. Act sub semnătură privată. Dublu exemplar. Art. 1179 și 958 c. civil.

1. *Simpla temere reverențială pe care copiii o au față de ascendenții lor cât timp nu e însoțită de acte de violență nu poate atrage anularea convenției.*

2. *Partea care afirmă că la încheierea unei convenții consimțământul său a fost viciat, dacă nu poate dovedi vițiu de consimțământ ce alegă, nu mai poate fi primită a opune lipsa formalității dublului exemplar, fiindcă nedovedind nulitatea convenției pentru lipsă de consimțământ a recunoscut implicit existența ei.*

3. *Dacă cumpărătorul pârât în acțiunea de anulare a actului de vânzare se află în stăpânirea terenului prevăzut în act este o prezumție puternică a executării voluntare a convenției și deci a recunoașterii și confirmării ei de către vânzătorul reclamant, prezumție care unită cu actul încheiat sub semnătură privată încheiat într-un singur exemplar face dovada deplină a convenției.*

Tribunalul,

Asupra acțiunii civile intentată prin petiția înreg. la No. 22368 din 926 de către Gheorghe T. Petrescu din Buzău în contra Mariei T. Petrescu văduvă și lui Ion T. Petrescu, ambii din comuna Costești, pentru anularea actului de vânzare-cumpărare intervenit între numiții în anul 1925, transcris la Tribunalul Buzău s. I sub No. 4759 din 925;

Văzând actele din dosar și concluziunile părților;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Reclamantul Gheorghe Petrescu împreună cu fratele său, pârâtul Ion T. Petrescu ca vânzători și mama lor, Maria Petrescu ca cumpărătoare, au încheiat la data de 1 Iunie 1925 un act de vânzare sub semnătura privată prin care cei dintâi declară că vând mamei lor Maria Petrescu 7 hectare 50 arii pământ situat în hotarul comunei Costești, jud. Buzău, învecinat cu N. D. Constantinescu, cu vânzătorii și cu moșia Gherăseni. Prețul stipulat în act este de lei 70.000 pe care vânzătorii arată că l-au primit la facerea actului, predând totodată terenul vândut

5) Lyon Caen et Renault, Vol. I No. 182 și Vol. III. No. 38 și 38 bis; Dalloz, Actes de commerce, No. 323—403; Carpentier, Actes de commerce, No. 36—43.

Alexandro Ingaramo, Repertorio Generale di masime de giurisprudenza commerciale. Art. 40, No. 1.

6) M. A. Dumitrescu, Codul de Comerț Adnotat. Vol. I, art. 42; E. Antonescu, Codul Comercial Adnotat, Vol. I, art. 42; G. Ionescu și I. Vasilescu-Notara, Codul Comercial Adnotat Art. 42.

în proprietatea și posesiunea cumpărătoarei. Actul a fost transcris sub No. 4759 din 925 în registrul de transcriptii al Tribunalului Buzău. Prin acțiunea de față reclamantul Gh. Petrescu cheamă în judecată pe mama sa, cumpărătoarea Maria Petrescu și pe fratele său Ion Petrescu pentru a se pronunța anularea menționatului act de vânzare. În ședința din 20 Maiu 1927 reclamantul a cerut scoaterea din cauză a pârâtului Ion Petrescu, rămânând a se judeca numai cu pârâta Maria Petrescu, ceea ce Tribunalul a admis:

Reclamantul își întemeiază acțiunea pe două motive și anume: că „actul de vânzare i-a fost smuls prin diferite manopere” și, al doilea, că actul este nul pentru că nu a fost întocmit în dublu exemplar conform art. 1179 c. civ.;

Având în vedere că în ce privește primul motiv reclamantul nu a lămurit prin acțiune de ce anume manopere s'a servit pârâta pentru dobândirea actului de vânzare, ci ea susținut în concluziile orale că consimțământul i-a fost viciat prin manopere dolosive ori prin acte de violență morală; obligat de tribunal a preciza faptele pe care își întemeiază susținerile sale, reclamantul afirmă în întrebările puse pârâtei la interogatoriul luat în ședința din 20 Maiu 1927, că pârâta l-a amenințat prin diferite persoane că îi va face tot felul de mizerii, neplăceri, procese, că nu-i va mai da nici un ajutor moral sau material și nici o sumă de bani pentru nevoile lui din venitul averii ce ea administrează;

Având în vedere că aceste fapte, chiar dacă ar fi adevărate, nu pot fi socotite ca manopere dolosive, ci mai mult ca presiuni de ordin moral cari cel mult puteau insufla reclamantului o temere reverențială, el fiind fiul pârâtei; nicidecum nu pot fi socotite ca acte de violență, cari să-l fi determinat a încheia contractul, neputându-se rațional presupune că reclamantul, om matur, muncitor și în deplinătatea facultăților sale mentale s'ar fi lăsat intimidat de asemenea amenințări până într'atâta încât să-și înstreineze avutul; cum însă simpla temere reverențială pe care copiii o au față de ascendenții lor cât timp nu e însoțită de acte de violență nu poate atrage anularea convenției (art. 958 c. civ.). proba testimonială cerută pentru dovedirea faptelor invocate i-a fost respinsă de tribunal în ședința din 20 Maiu 1927 ea fiind inutilă și neconcludentă;

Având în vedere că reclamantul nedovedind cu nimic anumite fapte precise și bine determinate din cari să se constate că la încheierea convenției consimțământul său a fost viciat prin dol sau violență, — convenția trebuie socotită ca încheiată cu deplin consimțământ, astfel că din acest punct de vedere fiind perfect valabilă, urmează a produce toate efectele legale;

Având în vedere că totuși reclamantul invoacă nulitatea convenției pe motiv că actul ce o constată fiind sub semnătura privată nu îndeplinește cerințele art. 1179 c. civ., de oarece nu a fost întocmit în dublu exemplar;

Având în vedere că în adevăr actul de vânzare nu cuprinde mențiunea numărului de exemplare în care a fost alcătuit, cum dispune articolul citat, de unde se poate deduce că nu a fost făcut decât într'un singur exemplar, deși după lege era necesar să fie făcut în două exemplare, două fiind părțile cu interes contrar cari au participat la încheierea acestei convențiuni sinalagmatice;

Considerând că rațiunea formalității dublului exemplar pe care legiuitorul a înscris-o în art. 1179 c. civ., este aceea de a pune în mod egal la îndemâna părților contractante mijlocul de probă al convenției ce au încheiat; că deci întocmirea actului în dublu exemplar și mențiunea ce o constată nefiind necesară decât din punctul de vedere al probațiunii, lipsa ei nu poate atrage nulitatea convenției, când aceasta se poate dovedi prin alte mijloace de probă;

Considerând că de câteori una din părțile contractante recunoaște că convențiunea a fost încheiată, ea nu mai poate opune lipsa formalității dublului exemplar, pentru că în acest

caz convențiunea este dovedită chiar prin mărturisirea părții ce invoacă nevalabilitatea ei;

Considerând că partea care afirmă că la încheierea unei convenții consimțământul său a fost viciat, dacă nu poate dovedi viciul de consimțământ ce alegă, nu mai poate fi primită a opine lipsa formalității dublului exemplar, fiindcă nedovedind nulitatea convenției pentru lipsă de consimțământ a recunoscut implicit existența ei;

Având în vedere că, în speță, reclamantul nu contestă că și-a dat consimțământul, ci susține numai că consimțământul i-a fost viciat; cum nu a putut proba viciul de consimțământ al recunoscut cu acest prilej că vânzarea a fost încheiată și prin urmare convențiunea fiind dovedită prin mărturisirea sa, obiecțiunea privitoare la forma actului trebuie înlăturată, convențiunea menținându-și întreaga putere legală;

Având în vedere că în ipoteza când actul de vânzare încheiat numai într'un singur exemplar nu ar fi recunoscut de vânzător și deci n'ar putea servi decât ca un început de dovadă scrisă, el poate fi completat cu martori sau cu presupuneri, ori faptul că cumpărătoarea-pârâtă se află astăzi în posesiunea terenului din actul de vânzare constituie o presumpție puternică a executării voluntare a convenției și deci a recunoașterii și confirmării ei de către reclamant (art. 1167 al. I c. civ.); căci la interogatoriul ce i s'a luat din oficiu reclamantul a recunoscut că pârâta se află în stăpânirea pământului prevăzut în act, alegând numai că posesiunea pârâtei ar fi echivocă, fără a cere însă în concluziile sale orale să facă această dovadă;

Având în vedere că așa fiind și întrucât ambele motive de anulare invocate de reclamant sunt neîntemeiate, acțiunea sa urmează a fi respinsă ca atare, acordându-i-se pârâtei și suma de lei 2000 (două mii), cheltuieli de judecată, calculate prin apreciere în lipsa dovezilor făcute conform art. 48 leg. ac. jud.

Pentru aceste motive, Trib. respinge acțiunea ca nefondată, etc.

(ss) *George P. Docan.*

Prim Grefier (ss) *N. Rădulescu*

TRIBUNALUL BUZAU SECȚIA II

Audiența dela 27 Ianuarie 1927

Președinția d-lui GEORGE P. DOCAN, președinte

Falitul G. Dumitrescu cu Judecătorul Sindic

Jurnalul No. 654

Faliment. Achitarea integrală a creanțelor verificate și predarea activului. Admisibilitatea ei. Cota cuvenită Statului. Dacă falitul trebuie obligat la plata ei. Soluție afirmativă.

1. *Dacă legea prevede închiderea operațiilor falimentului când s'a repartizat creditorilor numai o cotă parte din creanțele lor sau când activul este insuficient, cu atât mai mult această procedură trebuie închisă când falitul a reușit să-și desintereseze complet creditorii.*

2. *Cota cuvenită Statului trebuie plătită cu precădere din activul falimentului și în cazul când falitul a achitat complet pe creditorii săi.*

Tribunalul.

Asupra petiției înreg. la nr. 1291-927 a comerciantului falit G. Dumitrescu din Buzău, prin care cere a i se da în primire activul falimentului și a se închide procedura în curs, de oarece a achitat integral pe toți creditorii săi verificați și admiși la masa falimentului;

Văzând actele și lucrările din dosar precum și referatul d-lui Jude sindic al acestui tribunal;

Având în vedere că, după cum se constată din lucrări, numitul comerciant a fost declarat în stare de faliment prin sentința comercială No 36 din 11 Iunie 1926, rămasă definitivă, având un activ mobilier și imobiliar în valoare de lei 630.606;

că la verificarea creanțelor a fost admise la masa credală creanțe în valoare de lei 476.991; că toate aceste creanțe au fost astăzi complet achitate de numitul falit mai înainte de a se proceda la vinderea activului falimentar; că de asemeni falitul a achitat la sindicat și cheltuielile de administrarea falimentului; că însă el nu a depus și cota cuvenită statului în suma de lei 63.060 bani 60, susținând prin cererea de față că legea nu-l obligă a o plăti;

Având în vedere că acestea fiind faptele, urmează a se vedea mai întâi dacă cererea numitului falit este admisibilă și apoi dacă el trebuie exonerat sau nu de achitarea cotei cuvenite Statului;

Considerând că deși legiuitorul nu prevede, — în caz când falitul a achitat integral pe toți creditorii săi după ce sentința de declarare în faliment a rămas definitivă, decât procedura reabilitărei, — totuși de aci nu se poate deduce că falitul este obligat a urmă numai această procedură lentă și formalistă; că el poate intra mai curând în posesiunea activului, achitând pe toți creditorii verificați, nemaifiind nici un interes a se continua operațiile falimentului în lipsa unei mase credale și a se scoate în vânzare activul, pentru ca banii încasați din vânzare să fie încasați tot de falit;

Considerând că dacă legea prevede închiderea operațiilor falimentului, când s'a repartizat creditorilor numai o cotă parte din creanțele lor (art. 825 c. com.) sau când activul este insuficient (art. 832 cod. com.), cu atât mai mult această procedură trebuie închisă când falitul a reușit să-și desintereseze complet creditorii; decizând altfel ar însemna să se continue operațiunile falimentului când falitul achită integral pe toți creditorii, pe când dimpotrivă procedura falimentului să se închidă deși falitul a achitat în urma unui concordat numai 60 la sută din creanțe (art. 860 c. com.); că deci cererea falitului de a i se preda activul și de a se închide procedura falimentului fiind admisibilă, urmează a fi examinată în fond;

Având în vedere că în speță falitul a achitat integral pe toți creditorii săi, însă nu a depus și cota cuvenită statului, susținând că el nu este îndatorat de lege a o plăti;

Considerând că din contextul art. 819, 969 cod. com. modificat prin legea din 11 Martie 1925), art. 24 și 25 din regulamentul sindicatelor de falimente, rezultă că din activul oricărui comerciant declarat falit printr'o sentință rămasă definitivă, trebuie a se prelua o cotă ce se fixează în fiecare an prin legea bugetară în scopul de a se acoperi cheltuielile de personal și material necesare funcționării sindicatelor; că această cotă, calculată imediat după facerea inventariului, trebuie vărsată tezaurului public din primele încasări în caz când falimentul se termină prin lichidare;

Considerând că, față de aceste dispoziții generale, cota cuvenită Statului trebuie plătită cu precădere din activul falimentului în toate împrejurările, fără să mai fie necesar un text special care să repete dispozițiile legii pentru fiecare caz în parte; că dacă legiuitorul a găsit cu cale să o repete expres în materia concordatului (art. 860 al. 5) a făcut-o tocmai pentru a înlătura îndoiala ce s'ar fi putut ivi în asemenea cazuri; iar omisiunea acestei dispoziții la procedura reabilitărei se explică pe motivul că legiuitorul a avut în vedere cazul ce se întâmplă mai des, când falitul desinteresează creditorii după ce repartiziția activului falimentar s'a făcut, cu prilejul căreia sa încasat și cota cuvenită Statului; că de altfel legiuitorul nici nu putea prevedea un text special pentru perceperea cotei în caz când procedura se închide pentru că falitul și-a achitat datoriile în întregime, de oarece am văzut că el n'a prevăzut nici cazul în sine; iar acest caz este cu totul asemănător reabilitărei din punctul de vedere al achitărei de către falit a datoritiilor sale, între cari se cuprinde și cota cuvenită Statului, pentru cheltuielile făcute cu sindicatul falimentului;

Având în vedere că așa fiind și întrucât falitul G. Dumitrescu deși a achitat integral pe creditorii săi, nu a depus și cota de

10 la sută calculată asupra activului brut, cererea sa de închiderea falimentului și predarea activului urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte G. P. Docan, Trib. respinge cererea, etc.

(ss) G. P. Docan, N. Carathasse.

Prim Grefier (ss) R. Rădulescu

TRIBUNALUL COVURLUI SECȚIA II

Audiența dela 29 Noiembrie 1926

Președinția D-lui I. MANOLIU, Jud. de ședință

Biroul de expediții și vămuri S. Gueron & M. Dumitrescu
și Ministerul de Finanțe

Sentința civilă-vamală cu No. 358

Contrabandă vamală. Elementele constitutive ale delictului de contrabandă prevăzut de art. 89 al. 2, comb. cu art. 199 din Legea generală a vămilor. Infracțiuni contravenționale și caracterul lor distinctiv.

Pentru stabilirea delictului special de contrabandă prescris de art. 89 al. 2 comb. cu art. 199 din legea vămilor, procesul verbal definitiv trebuie să constate pe lângă existența unei declarațiuni neadevurate a mărfurilor de către comercianți sau expeditori și complicitatea agenților vamali cari să fi taxat și verificat cu rea credință acele mărfuri.

Contravențiunile vamale trebuiesc constatate chiar în momentul verificării sau cel mai târziu la contrarevizie și înainte de liberarea mărfurilor din vamă. O dată mărfurile liberate vama nu mai are alt drept de cât de a urmări diferențele de taxe rămase neincasate.

Tribunalul,

Asupra apelurilor conexe făcute de Salvator Gueron, Mihail Dumitrescu, I. Davidovici și George Boncescu, contra Deciziei Ministerului de Finanțe, Direcția Generală a Vămilor, nr. 174937 din 6 Iulie 1926, prin care au fost condamnați la o amendă vamală de lei 738.069,40 bani, cu aplicația art. 193 legea vămilor.

Având în vedere decizia apelată, procesul verbal dresat de Vama Galați-Doc la 2 Iulie 1926, și susținerile părților prin avocații lor.

Constată, în fapt că, apelanții Gueron și Dumitrescu având un birou de export-import, au prezentat Vămi Galați-Doc prin procuratorul lor G. Boncescu, spre verificare și taxare, în ziua de 12 Iunie 1926, două declarațiuni de import arătând în cuprinsul acestor declarațiuni că supun spre vămuire 4 lăzi conținând 573 kilograme țesături de bumbac.

Agentul vamal însărcinat cu verificarea declarațiilor și taxarea lor, văzând că odată cu ele i se prezintă facturi pe numele lui I. I. Davidescu, comerciant din București, în care se făcea vorbirea de țesături de bumbac, neobservând că pe conoseamente timbrate erau aplicate chiar pe o parte din cuvintele care arată felul mărfurilor, constatând că mostrele prezentate odată cu declarațiile sunt țesătură de bumbac, face taxarea pe loc fără a mai deschide lăzile și a verifica dacă ele conțin același fel de mărfa ca cel indicat în declarații.

Potrivit acestei taxări, apelanții plătesc taxele vamale pentru țesături de bumbac, și obținând liber la ridicarea mărfurilor, le încarcă în căruțe spre a le transporta în oraș; dar, în momentul când lăzile păraseau incinta vămii, sunt văzute de șeful vămii, care bănuind după ambalajul intact al lăzilor că ele nu au fost deschise și verificate, oprește transportul și cu autorizația Parchetului respectiv, le deschide și constată că ele conțin țesături de lână. Acestea urmând a fi supuse la o taxă superioară celei percepute, vama face cercetări și constată că declarațiile erau false după cum false erau facturile și mostrele de cari sau servit apelanții spre a obține o taxare fără verificare, frus-

tând vama cu diferența de taxe indicată de tarifele vamle pentru țesături de lână și cele de bumbac.

Cercetând dacă agentul verificator a făcut taxarea cu rea credință vama ajunge la convingerea că acesta nu cunoștea în momentul taxării falsitatea declarațiilor nestabilindu-se convența sa, cu apelanții și în consecință îl trimite în judecată pentru neglijență în îndeplinirea datoriei sale de funcționar vamal.

În ce privește pe apelantul I. Davidovici, vama constată că mărfurile vorbite mai sus îi aparțin și-l condamnă la amendă conș. art. 220 din legea vămilor ca proprietar al acestor mărfuri.

Având în vedere că, în drept, urmează a se stabili dacă faptul enunțat mai sus, așa cum rezultă din constatările procesului verbal întrunește elementele unei infracțiuni vamale și anume de ce natură.

Considerând că infracțiunile create și sancționate de legea vămilor se împart în două categorii: Contravențiunile, definite de art. 89 și contrabandele a căror definiție o dă art. 192.

Din studiul comparativ al acestor texte și din întreaga economie a legii vamale, rezultă în mod neîndoios că legiuitorul vamal în scop de a-și asigura sincera percepere a taxelor vamale și a ușurarea operațiunilor de vămuire, a impus importatorilor și exportatorilor de mărfuri obligațiunea de a face o declarație în forma și cuprinsul indicat de art. 79 legea vămilor. Că importul sau exportul săvârșit sau încercat, fără a se respecta această obligație de declarare, este calificat contrabandă (lipsă totală de declarație), iar o declarație eronată, incompletă sau falsă, fiind descoperită la verificare, duce la o contravenție.

Acesta fiind criteriul de discuțiune al acestor două categorii de infracțiuni este evident că ori câte erori, reticente sau falșuri ar conține arătările unei declarațiuni vamale, ea nu va putea da naștere decât la o contravenție, însăși existența acestei declarațiuni, supusă verificării, excluzând noțiunea de contrabandă, căci prin clasificarea infracțiunilor vamale legiuitorul a înțeles să lovească mai greu pe cele mai ascunse și cu mai puține șanse de a fi descoperite (principiul de exemplaritate din dreptul comun).

(Că în ce privește arătările pe care le-ar putea conține o declarație vamală ele deși trădează în mod manifest intenția de fraudă, sunt privite de legiuitor ca mai puțin periculoase, într-un caz vor fi verificate și ușor descoperite de agentul vamal însărcinat și obligat a face această operațiune de verificare înainte de taxarea mărfurilor.

Numai în cazul când acest agent verificator, descoperind că declarația este falsă, va taxa-o cu rea credință, tănuind falsitatea ei, infracțiunea devenind tot atât de periculoasă ca și o contrabandă, convenția între infractor și taxatorul de rea credință, făcând descoperirea ei cel puțin tot atât de anevoioasă ca și în cazul lipsei complete de declarație, numai în acest caz infracțiunea, deși are la bază o declarație, se va considera contrabandă.

Având în vedere cele expuse mai sus, evident că legiuitorul a cerut pentru existența acestei ultime infracțiuni, introdusă în legea vămilor pe cale de completare ulterioară a art. 89 (ultim aliniat), în mod cumulativ o declarație falsă și o taxare cu rea credință, acest al doilea element fiind propriu agentului taxator care verificând în fapt arătările declarației s'a putut convinge de falsitatea lor și cumoscându-le le-a tănuit.

Având în vedere că în speță, atât procesul verbal cât și deciziunea apelată, care îl confirmă, a calificat faptul apelanților drept contrabandă prevăzută de ultimul aliniat al art. 89, pedepsindu-l cu amenda despre care vorbește art. 195 din legea vămilor, fără a pretinde și constată că agentul taxator ar fi făcut operațiunea de taxare cu rea credință adică că a taxat mărfurile drept țesătură de bumbac deși știa în momentul taxării că ele sunt țesătură de lână.

Ori, reaua credință a agentului taxator fiind un element esențial al infracțiunii vorbite mai sus, element fără care ea nu se poate compune, este evident că în mod eronat faptul apelan-

tilor a fost calificat contrabandă pe temeiul ultimului alineat al art. 89 legea vămilor.

Că ori cât de manifestă apare intenția pe care au avut-o apelanții de a frauda vama și oricât de numeroase au fost manoperile de cari ei s'au servit (facturi și mostre false etc.) spre a decide pe agentul taxator să taxeze mărfurile fără a le verifica, încurajându-l la neglijență, faptul lor nu poate fi considerat ca infracțiune vamală.

În adevăr legiuitorul vamal nu a sancționat cazul în care funcționarul vamal crezând declarația sinceră taxează mărfurile fără a face verificarea lor, dând astfel dovadă de uitarea datoriei sale.

În acest caz, momentul verificării fiind trecut, faptul nu întrunește elementele contravenției, deoarece nu intră definiția dată de art. 89 acestei infracțiuni, și nu poate fi considerat nici contrabandă întrucât are la bază o declarație a cărei taxare nu s'a făcut cu rea credință, adică cu știința agentului că face o taxare dăunătoare vămei; legea vămilor creînd infracțiuni speciale, urmează a fi aplicată în mod restrictiv, adică numai infracțiunilor pe cari le-a prevăzut și instanțele judecătorești nu pot crea pe cale de analogie infracțiuni noi, deoarece, procedând astfel ar nesocoti competența lor pășind în domeniul constituțional al puterii legiuitoare.

Având în vedere că Ministerul de Finanțe a susținut că faptul vorbit mai sus ar fi putut fi considerat ca o contravenție dacă falsele arestări ale declarației ar fi fost descoperite cu ocazia verificării, dar pentru că momentul verificării a trecut, nu poate fi decât o contrabandă valabil descoperită și constatată în termen de 2 ani dela data verificării, potrivit art. 89 al. ultim din legea vămilor, falșa declarare fiind suficientă pentru existența infracțiunii.

Această susținere, inadmisibilă în drept, după cum s'a arătat mai sus, ar duce și la concluzia inacceptabilă ca organele vamale să poată, în mod juridic, lăsa să treacă o contravenție drept neobservată cu ocazia verificării, pentru că îndată după această operațiune să o constate și să-i atribue caracterul de contrabandă.

Că așa fiind, în speță nefiind vorba de o infracțiune vamală, apelurile făcute de Salvator Gueron, Mihail Dumitrescu și Idel Davidovici urmează a fi admise, anulându-se decizia Ministerului Finanțelor nr. 179937-1926 și rezervându-se vămei dreptul de a încasa diferența de taxe ce li se cuvin urmărind, în acest scop, pe apelanți și în caz de insolvabilitatea lor, pe agentul vamal neglijent.

Având în vedere că apelantul George Boncescu și-a retras apelul de oarece a fost scos din cauză de Ministerul Finanțelor.

Pentru aceste motive, redactate de dl. I. Manoliu, judecător de ședință. Tribunalul admite apelurile conexe etc.

(ss) I. Manoliu, N. Măcrineanu.

Grefier (ss) M. Lăzăreanu

NOTA. — Această sentință, impecabil redactată, face aplicația exactă a textelor și economiei legii vamale și menține jurisprudența Înaltei curți în ce privește interpretarea al. final al art. 89 din zisa lege.

Nu se poate trece cu vederea o observație judicioasă, aceea relativă la pericolul unei alte interpretări.

Intr'adevăr, dacă pentru constituirea acestui fel de contrabandă nu s'ar cere ca element reaua-credință a taxatorului, nu ar mai exista *contravenții* vamale, căci toate ar fi transformate în *contrabande* prin simplul fapt al taxării declarațiilor fără verificare prealabilă, dar urmată de o verificare ulterioară.

C. I. DINESCU
Avocat

NOTA. — Tribunalul Covurlui secția 2-a, sub președenția d-lui I. Manoliu, asistat de d-l N. Măcrineanu, doi distinși magistrați, soluționează în mod juridic

prin sentința de mai sus câteva chestiuni de drept vamal ce prezintă o foarte mare importanță.

Cu prilejul judecării procesului de contrabandă dressat de Vama doc din Galați, în contra expeditorilor Gueron și Dumitrescu, s'a constatat că s'au prezentat spre vămuire patru lăzi, cu indicația că ar conține țesături de bumbac, deși s'au găsit că erau de lână, deși au fost taxate și găsite conform cu declarația. În realitate s'a observat că nici vameșii, nici expeditorii nu aveau știință despre conținutul exact al lăzilor, cari n'au fost deschise nici la antirevizie de către expeditori, nici cu ocazia verificării de către taxatori, cari le-au taxat pe încredere din cauza aglomerației de lucrări. Liberându-le din vamă intacte, fără nici un fel de contrarevizie și cu drepturile vamale complet lichidate.

În momentul când mărfurile se scoteau din vamă, aceiași taxatori opresc transportul și încep cercetări pe bază art. 89 al. 2 și 199 din Legea vămilor, în urma cărora descoperind o deosebire în dauna vămei, încearcă să transforme un fapt de contravenție ce le-a scăpat din mână într'un fapt de contrabandă care nu putea să subsiste.

Tribunalul examinând toate aceste împrejurări de fapt, documentează, în mod foarte juridic, că nu poate să constituie nici un fel de contrabandă, eroarea sau neglijența funcționarilor vamali, de a nu fi verificat mărfurile cu prilejul taxării, căci a se încuraja acest sistem ar însemna că toată lumea comercială să fie lăsată la discreția ori căruia taxator care să taxeze în mod intenționat greșit orice mărfuri, pentru ca, imediat așa cum se constată în cazul de față, să-și poată făuri o contrabandă și de aici un izvor nesecat de prime?!

În drept Tribunalul precizează modul cum trebuie constatate contravențiunile vamale și anume chiar în momentul verificării, căci conform art. 89 al. a., din Legea vămilor, numai deosebirile constatate în dauna vămei între arătările unei declarații și rezultatul verificării constituie un fapt de contravenție. Ori ce diferențe de taxe ce s'ar constată neîncasate, se pot urmări pe baza Legii de urmărire și în timp de cinci ani, conform Legii contabilității generale a Statului.

În nici un caz nu mai poate fi vorba de o contravenție, după liberarea mărfurilor din vamă, deoarece contravențiunile se prescriu instantaneu și în tot cazul constatarea lor trebuie făcută imediat chiar în momentul verificării sau cel mult la contrarevizie, căci altfel am ajunge la sistemul înscenărilor relevate mai sus.

Dovadă despre temeinicia argumentării noastre este însăși modul cum au procedat vameșii de la Galați, cari văzând că nu mai pot să constate o contravenție după esirea mărfurilor din vamă, au încercat să denatureze faptele dându-le o calificare greșită și tratând cazul de față drept o contrabandă. Dar, de astădată, vameșii au fost și mai neîndemânateci în constatarea faptelor și mai ales în interpretarea dispozițiilor art. 89 al. 2 din Legea vămilor.

În adevăr, că să existe contrabandă specială prevăzută de art. 89 al. 2 din Legea vămilor, se cere ca, pe lângă o declarație neadevărată a mărfurilor din partea comercianților să se constate și dolul din partea agenților vamali, adică un fapt de taxare cu rea credință din care să rezulte un concert fraudulos între aceștia și comercianți pentru comiterea acestui fapt de contrabandă special în cari e vorba chiar de mărfuri declarate însă taxate cu rea credință de funcționarii vamali. Adăugirea acestui al doilea alineat la art. 89 din Legea vămilor s'a făcut tocmai în scopul de a se înlătura fraudele ce s'ar putea comite de conivență cu agenții vamali, pe cari legea îi pedepsește și civilmente solidari

la plata amenzilor pe lângă sancțiunile penale de la art. 43 din legea vămilor, tratându-se acest caz special drept contrabandă de și este vorba de mărfuri declarate.

În principiu, faptele de contrabandă implică ideea de clandestinitate și mai ales lipsa unei declarații vamale, astfel că contrabanda prevăzută la art. 89 al. 2 trebuie privită ca o contrabandă specială.

Acest text de lege trebuie pus în concordanță cu disp. art. 43 din legea vămilor și art. 47 din cod. pen., cu privire la complicitate, care este foarte riguros față de funcționarii vamali expeditori, etc., în contra cărora pe lângă pedepse penale se aplică și amenzele respective, pe când comercianții sunt apărați de pedepsele penale în lipsa unui text formal (vezi dec. Casației s. 2-a nr. 3201 din 910 Bul. Cas., vol. 2 pag. 1423).

Prin urmare ca să existe faptul de contrabandă prescris de art. 89 al. 2, se cer pentru existența acestui delict special două elemente substanțiale și strâns legate între ele și anume: o declarație vamală falsă sau neadevărată, unită cu un fapt de taxare a aceleiași declarații cu rea credință, din partea agenților vamali, așa cum se prevede și la art. 43 o falsă declarație și o falsă verificare din partea taxatorilor, obligându-i solidar și la plata amenzilor ceea ce în speță nu s'a constatat și nici nu au fost obligați și taxatorii la plata amenzilor; ci din potrivă unii din cei însărcinați cu controlul acestor lucrări s'au erijat în constatați cu drept de primă!?

Ministerul de finanțe, a căutat să dea o interpretare greșită acestui text de lege, susținând că poate să existe un fapt de contrabandă chiar numai când e vorba de o declarație neadevărată singură sau chiar o taxare cu rea credință izolată. Dacă legiuitorul ar fi înțeles o asemenea anomalie ar fi întrebuit disjunctivul sau în locul conjunctivei și, ceea ce nu ar fi fost în nici un caz juridic.

Suntem informați că Direcțiunea vămilor prepară chiar o modificare în acest sens, a disp. art. 89 al. 2, precum și art. 215 din legea vămilor în sensul de a se ridica instanțelor judecătorești dreptul de a examina dacă este sau nu legală calificarea dată faptelor indicate într'un proces-verbal de contravenție, ceea ce ar fi echivalent cu o tăgadă de dreptate. Să sperăm că juristii din Parlament nu vor lăsa să treacă asemenea anomalii birocratice și vor respinge aceste modificări.

Tribunalul răspunde la toate obiecțiunile Ministerului că o declarație neadevărată singură nu poate să constituie decât un fapt de contravenție, iar o taxare cu rea credință singură ori cât ar fi făcută cu rea credință nu poate avea nici un efect asupra unei declarații exacte. Acest mod de taxare ar putea face obiectul unei reclamații a unei expertize la Comisiunea de experți din Ministerul de finanțe.

Anulând procesul-verbal al vămii pe lipsa elementului esențial al taxării cu rea credință din partea agenților vamali, Tribunalul Covurlui a dat o sentință juridică și conformă cu principiile de drept vamal și mai ales cu jurisprudența Înaltei Curți de casație secția 3-a cu nr. 588 din 27 Martie 1925 și cu jurisprudența Curții de apel din Galați s. I-a stabilită prin dec. cu nr. 151 din 9 Oct. 1926 și nr. din 14 Oct. 1926.

Sentința ce publicăm mai sus este redactată de d-l judecător I. Manoliu, un valoros magistrat. Această sentință constituie o frumoasă revelație prin modul amănunțit cum s'au examinat toate chestiunile de drept vamal ce au fost puse în discuțiune cu prilejul desbatărilor cari au durat patru ședințe în continuare, sco-

țând dintr-o lege destul de încurcată soluțiunea cea adevărat juridică, frazată în considerente prea frumos redactate.

C. POPESCU-GALAȚI

Avocat

TRIBUNALUL ROMANAȚI SECȚIA II-a

Audiența dela 6 Aprilie 1925

Președinția d-lui EUG. MĂRCULESCU, Președinte

Ștefan Popescu cu Tudor Bălănoiu

Sentința Corecțională No. 687

Opoziție în apelul părții civile contra unei cărți de judecată penale achitătoare din lipsă de probe. Dacă este admisibilă. Art. 310 c. pen., art. 10 alin 2 și 183 pr. pen. și art. 103 legea jud. de ocoale.

Conform principiilor de drept, opozițiunea având efect repunerea fondului în discuția instanțelor de apel și partea civilă având acest drept de opoziție ea poate uza de el pentru a cere, fie majorarea pedepsei, fie condamnarea inculpatului, — în caz de achitarea lui, — când în apel sentința s'a pronunțat în lipsa sa, căci atâta timp cât a rămas în favoarea părții civile o cale ordinară de reformă nu se poate susține autoritatea lucrului judecat pentru ea, chiar când judecata în lipsă s'ar fi făcut contradictoriu cu ministerul public, cu atât mai mult când acesta și-a însușit acțiunea publică.

S'au ascultat d-nii avocați N. G. Niculescu și C. Mustață din partea reclamantului și d. avocat S. Mihailescu pentru inculpat.

Tribunalul,

În majoritate compus cu d. președinte Eug. Mărculescu și d. jude supleant Alex. G. Policrat

Având în vedere incidentul ridicat de inculpat prin avocatul său că opoziția de față făcută de reclamant este inadmisibilă în cauză;

Având în vedere actele din dosare, susținerile părților și concluziunile puse de d. procuror;

Având în vedere că în fapt, din instrucțiunea urmată în cauză și actele existente în dosar, rezultă că inculpatul Tudor Bălănoiu este trimis în judecată pentru furt prevăzut și penat de art. 310 c. p. și judecătorul dela prima instanță, în lipsă de probe și pe baza art. 10 al. II pr. pen., a pronunțat achitarea inculpatului;

Având în vedere că în pricinile de competență judecătorească de ocol, apelul părții civile are ca efect de a pune în mișcare acțiunea publică (art. 103 leg. jud. de oc.) că prin acest apel instanța respectivă e investită deplin drept cu întregul fond al pricinii asupra căruia e obligată a se pronunța fără a putea să-l scindeze spre a statua numai asupra intereselor civile;

Această prerogativă dată părții civile de art. 103 din legea jud. de ocoale este așa de întinsă încât ea poate face apel chiar dacă i s'a admis în întregime despăgubirile civile cerute, cerând totuși agravarea pedepsei;

Ori opozițiunea având ca efect după principiile de drept comun repunerea fondului în discuția instanțelor de apel și partea civilă având acest drept de opoziție, ea poate uza de el pentru a cere, fie majorarea pedepsei, fie condamnarea inculpatului, când a fost achitat, când în apel sentința s'a pronunțat în lipsa sa;

Nu se poate susține în acest caz autoritatea lucrului judecat pentru partea civilă, chiar când judecata în

lipsă s'ar fi făcut în contradictor cu ministerul public, cu atât mai mult când acesta și-a însușit acțiunea publică, atâta timp cât a mai rămas în favoarea părții civile o cale ordinară de reformă

Aceasta pentru rațiunea că după cum nu poate exista lucru judecat pentru inculpatul care ar fi fost condamnat în lipsă la apelul făcut de partea civilă, legea acordându-i calea opoziției, tot astfel nu poate exista lucru judecat față de partea civilă care a lipsit și care mai are deschisă calea opoziției. (Vezi Botez, competența penală, procedura înaintea jud. de ocoale);

Că, astfel fiind, opoziția de față este admisibilă în cauză.

Pentru aceste motive, etc.

În fond: Având în vedere opoziția făcută de reclamantul Ștefan Popescu din com. Căluu contra sentinței corecționale a acestui tribunal cu No. 888 din 924 confirmătoare cărții de judecată penală cu No. 1057 din 923 a judecătoriei ocolul I Balș prin care, în lipsă de probe, a fost achitat inculpatul Tudor Bălănoiu din comuna Căluu de faptul că a furat tutun, țigări și bani din prăvălia oponentului reclamant;

Având în vedere actele din dosare, susținerile părților și concluziunile părților puse de d. procuror;

Considerând că din instrucțiunea urmată în cauză actele existente în dosare și depozițiile martorilor audiați în cursul procesului nu rezultă probe de culpabilitatea inculpatului în faptul de furt imputat, deci bine a fost achitat la prima instanță, în care caz tribunalul urmează a respinge ca nefondată opoziția de față;

Pentru aceste motive redactate de d. Supleant Al. G. Policrat.

Tribunalul respinge ca nefondată opoziția.

(ss) E. Mărculescu, Al. G. Policrat.

Opinie,

Noi Ștefan Constantinescu, judecător de ședință suntem de părere că opozițiunea părții civile poartă numai asupra despăgubirilor civile pentru următoarele motive:

Având în vedere că în speță se ridică chestiunea dacă opozițiunea părții civile, are efectul de a supune unei noi judecăți întreaga afacere, conducând la retractarea sentinței corecționale cu No. 95 din 924 a acestui Tribunal pronunțată în lipsa părții civile, chiar și în ce privește soluțiunea dată acțiunii publice, sau dacă din contră opozițiunea făcută de partea civilă, nu-i dă dreptul acesteia decât de a-și valorifica pretențiunile sale, civile pe această cale.

Considerând că într'un proces penal, există neapărat o acțiune publică exercitată potrivit dispozițiilor art. 4 din procedura penală, numai de Procuror, care are de scop pedepsirea infractorului și poate să fie și o acțiune privată pentru repararea daunelor cauzate prin vreo infracțiune a legii penale și această din urmă acțiune nu poate fi urmărită decât de cei cari au suferit acele daune sau de reprezentanții lor, deci pot fi două acțiuni cu totul distincte, una publică și alta privată ce nu pot fi exercitate decât de persoane distincte cu privire la rolul ce-l are fiecare, dat prin lege.

Având în vedere că în speță din dosar se constată că inculpatul Tudor Bălănoiu din comuna Căluu fiind dat în judecată penală pentru furt de reclamantul Ștefan Popescu din com. Căluu, judecătorie ocol. I Balș prin cartea de judecată penală cu No. 1057 din 923 a achitat pe inculpat de delictul imputat în lipsă de probe, făcând apel partea civilă în ziua de 8 Februarie

1924 s'a judecat apelul de către acest tribunal în lipsa reclamantului dar în prezența d-lui Procuror care nu și-a însușit apelul părții civile neputând lua concluziuni pentru condamnarea inculpatului, și Tribunalul prin sentința corecțională cu No. 888 din 924 din acea zi a respins ca nefondat apelul făcut de reclamant, deci prin această sentință acțiunea publică a fost judecată în mod contradictoriu între inculpat și d-l Procuror al Tribunalului, reprezentantul societății, singurul deținător de drept comun al acțiunii publice, și inculpatul nu a fost pedepsit, soluționându-se cu această ocazie acțiunea publică.

Că deși după dispozițiunile art. 103 din legea judecătoriilor de ocoale, partea vătămată are dreptul nu numai de a investi o instanță penală dar chiar de a putea evoca în apel acțiunea publică, adică de a o pune în mișcare, dar aceasta nu e tot una cu dreptul de a exercita această acțiune, a dispune de ea, drept exclusiv numai al procurorului; acest drept al părții vătămate de a evoca în apel acțiunea publică în lipsa reprezentantului Ministerului public de pe lângă judecătoriile de ocoale, este acordat în mod excepțional și limitat numai la a evoca, a aduce înaintea Tribunalului, acțiunea publică și numai cu ocazia apelului.

Că chiar cu ocaziunea judecării apelului partea vătămată, după ce a adus acțiunea publică înaintea Tribunalului, n'are decât dreptul, ca parte alăturată pe lângă Ministerul public, decât de a-și valorifica pretențiunile sale civile, iar nu și exercițiul acestei acțiuni, de a mânui și dispune de ea, drept exclusiv numai al reprezentantului Ministerului public, după cum am spus mai sus.

Că astfel fiind principiile procedurii noastre penale, cu ocaziunea judecării opozițiunii părții civile, nu se mai poate pune din nou în discuțiune decât chestiunea despăgubirilor, iar nu și penalitatea, și cum în speță azi, nu numai partea civilă dar și d-l procuror cere condamnarea inculpatului, această cerere nu mai poate fi luată în considerare, pentru că după cum am arătat mai sus, acțiunea publică a fost judecată în mod contradictoriu între reprezentantul Ministerului public și între inculpat la 8 Februarie 1924, când s'a judecat apelul părții civile și inculpatului nu i s'a aplicat nici o pedeapsă și hotărârea judecătoarei Tribunalului din acea zi constituie autoritate de lucru judecat în privința acțiunii publice și deci și asupra chestiunii dacă inculpatul mai poate fi pedepsit azi, chestiune la care răspund că nu.

Pentru aceste motive sunt de părere că opozițiunea în chestiune a reclamantului Ștefan Popescu, poartă numai asupra despăgubirilor civile, care se pot lua în cercetare spre a se vedea dacă pot fi acordate, iar nu și asupra penalității ce s'ar putea aplica inculpatului.

Judecător de ședință, (ss) Ștef. C. Constantinescu.

A apărut Volumul IV TRATAT DE DREPT ȘI PROCEDURA PENALĂ. Cursul Prof. I. Tanoviceanu, revăzut și complectat de d-nii: Dr. Vintilă Dongoroz în ce privește doctrina română și streină; Dr. Eugen C. Decusară în ce privește jurisprudența; Dr. Corneliu Chiselită, consilier la Curtea de Casație, referințe pentru Bucovina și Dr. Ștefan Laday, referințe pentru Ardeal.

Acest volum cuprinde 900 pag. PROCEDURA PENALĂ.

Prețul 500 Lei. Comandele se primesc la *Curierul Judiciar*, București, Strada Artei No 5, însoțite de cost la care se va adăuga lei 15 pentru porto postal recomandat.

Volumul V ultimul care va apare la 1 Octombrie a. c.

Prețul tot 500 lei.